

dan was hare bloeme verborgen, dan zocht en vond ze haar eigenen weg, en werd van de menschen niet gezien.

Maar had ze dat steunsel eenmaal gevonden, zie dan klemde ze zich daaraan ook vast uit alle macht, dan streefde ze ook daartegen omhoog, de zon tegemoet, in heerlijke ontplooiing harer levenskracht. — Het ideaal moest hem *gewezen* zijn, maar had hij het eenmaal aanschouwd, dan zaagt ge hem ook altoos onder hen, die bij het omhelzen het vurigst, bij het volharden het trouwst werden bevonden.

Als eene bloem. Niet in zelfgenoegzaamheid en in een zoeken van zichzelf zich opsluitend, maar als eene bloem, door hare geuren verkwikkend al wat haar omringt. Nimmer iets vragend, altijd bereid te geven aan wie hij liefhad, en dan ook te geven zichzelf, geheel en al. Een dienst te bewijzen, als hij er zelf een had moeten vragen, en dan te zwijgen en indien mogelijk, ù nog in den waan te brengen, dat de weldaad eigenlijk aan uwe zijde was geweest.

Eene schoone bloem. Met uitnemende gaven gesierd, een der besten. Gaven, die ons schenen eene profetie te wezen van de plaats, die hij eens zou kunnen vervullen, gaven, die slechts moesten dienen, opdat wij eene korte wijle ons erin zouden verblijden en dan — ze beweenen. Doch neen, de hemelsche Landman heeft meer dan éénen akker; wat wij hiër betreuren, bloeit thans daàr in ongekende heerlijkheid.

* * *

Ja, als eene bloem. Want: „als de wind daarover gegaan is, zoo is zij niet meer.” En de wind is opgekomen, eerst zacht, nauw hoorbaar en wij meenden dat het het koeltje was dat de hoofdjes der bloemen zachtken neerdrukt en dan weer henengaat. Maar zie, deze wind, hij stak steeds heviger op en was aan den stormwind gelijk, en zijn adem